

Sívó egem

*Sívó egem sívó máriaüveg
vérrel erezed szemeimet
Fiad szemét aki fél
Derékaljam hideg versavar
benne kéz és szembogár kapar
Fázom
templomodban fúj a szél*

*Országom kint lekorhadt vagon
arcok rajta arcaim vakon
S rángatja Európa
És zúg csak zúg katonanóta
felejtethetetlen hulló hóba
Holott
virágzik ég a Róna*

Képzelet és töredék

1974

*Elhagyott ösvény fehér szalagja
hullámzik s itt-ott élre áll
Ragyogás csattan cserép vakítna
hegyhez odacsapott nyár*

*Levél tükrében káprázatidő
múltak napjaként ragyog
elvarázsolt szín sosem létező
S könnyű buborék a lomb:*

*fatörzsön táncol fűvószálakon
néhányat szellő sodor
lebegteti föl már hegyoldalon
s odafönt apró bokor*

*Összé pattanhat így is maradhat
S ki tudja miért? s miért nem?
Arcom történelmembe tapadtan
örök kultúra présben*

*Szívemben utak temetők város
sírkő-felhőkarcolók
Szememben tanyák zöld legye szálldos
s befogja Nap égi pók*

Vak képzeletem rám sötétedik
Szegény Ödipusz király
betonforróak homlokcsontjaid
s lóg inged mediterrán

Hiába szólnék: alvadt torkomban
Magyarország sás susog
szabadság lüktet forró markomban —
volnék tolvaj és hazug

Krisztus itt sehol Bár horpadozik
mintha jönne már a víz
De így marad itt minden alkonyig
Magad e tájra ne bízd

Fekvően a fény kidőlt kerítés
s áll a cigarettafüst
Feszés damilzsinóron a fecskék
mind a semmin lógna fönt

Vacog a hőség hegyeken villog
hava Vakító foga
Elöttem tenger térdel és csapkod
világ mosóasszonya

Szívemben utak temetők város
sírkő-felhőkarcólók
Szememben tanyák zöld legye szálldos
s befogja Nap égi pók

Vak képzeletem rám sötétedik
Szegény Ödipusz király
betonforróak homlokcsontjaid
s lóg inged mediterrán

Nem megyek tovább

1965

körfűrész zúg darázs zúg a Nap
vágja a delet szálkás deszkákra
por lep háttetót és fehér falat
jár-kél csak könnyű szoknyájú szellő
és szívemből álmatlan álom
kászálódik már tanya bolondja

szemhéjam ajkam gyűjti a fényt
számban szememben szó és kép elég
ömlik a lélek formátlan érce
sűrű lugasok s fák lombja alá
cammog a hőség megdögleni
sül a vasakon hangyálló rozsdá

mészköben a lyukak szemgödrök
házunk alapja kiégett tenger
áll a kő vakon és ritmustalan
nem megyek tovább álmodom itt már
képzeletlenül levita álmom
pusztában népem megrekedt útján

nem vagyok méltó megérteni
tán: hogy nem befejezett még semmi
bennem a házam s bolyongásom is
zokoghat a kő gyermekként sírhat
megeredhet a száraz szikla
szívemben sósan tenger locsoghat

MAGYARI BARNA

Képeslap Nagyszalontáról

a foszforok tizenkettedik találkozására
nyakkendőben elment a fény
ezért az irodalomban Sándor bácsi
zseblámpával kereste Arany Jánost

a Csonkatoronynál nincs igazolvány
de dák vércsoportját nehéz kimutatni
magyarul beszél ő
mondja a ma még magyarul beszélő

a valóságtól négy centire fekszik isten
összekulcsolt kezére rászáll augusztus

a vonatfütty leborotválja szűrős ricsáját
hajnali öt
s a hétemeletes tömbház tövében
halkan vizel a harmat